

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/3/2020
Identifikačné číslo spisu: 6018200412
Dátum vydania rozhodnutia: 27.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:6018200412.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Minister spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, proti žalovanému: Slovenská komora exekútorov - Disciplinárna komisia, Disciplinárny senát 8DS, so sídlom Šustekova 49, 851 04 Bratislava, za účasti ďalšieho účastníka: JUDr. Ladislav Jakubec, súdny exekútor, Exekútorský úrad so sídlom Zámocká 30, 811 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. DK 26/2017-120 zo dňa 11. apríla 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/78/2018-85 zo 16. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa z a m i e t a.

Účastníkom konania nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj ako „správny súd“) uznesením č. k. 24S/78/2018-85 zo 16. januára 2019 v spojení s opravným uznesením č. k. 24S/78/2018-110 zo 14. novembra 2019 odmietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. DK 26/2017-120 zo dňa 11. apríla 2018. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania správny súd uplatnil všeobecnú zásadu podľa § 170 písm. a/ SSP, podľa ktorej platí, že žiaden z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania, ak žaloba bola odmietnutá. Správny súd nemal preukázané splnenie podmienok na uplatnenie § 171 SSP.

2. Ministerka spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava ako navrhovateľ podala dňa 02.11.2017 návrh na začatie disciplinárneho konania proti súdnemu exekútorovi JUDr. Ladislavovi Jakubcovi, Exekútorský úrad so sídlom Zámocká 30, 811 04 Bratislava (ďalej len „ďalší účastník konania“). Vo veci bolo vykonané ústne pojednávanie a Disciplinárny senát č. 8DS

Disciplinárnej komisie Slovenskej komory exekútorov (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. k. DK 26/2017-120 zo dňa 11.04.2018 rozhodol tak, že: I. - disciplinárne obvineného ďalšieho účastníka konania neuznal vinným v bodoch 1/, 2/, 3, 4/, 5/, 6/, 9/, 11/, 12/, 13/, 14/, 17/, 18/ disciplinárneho návrhu, II. - disciplinárne obvineného ďalšieho účastníka konania uznal vinným v bodoch 7/, 8/, 10/, 15/, 16/ disciplinárneho návrhu, za čo mu v zmysle § 221 ods. 1 písm. c/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov uložil disciplinárne opatrenie peňažnej pokuty vo výške 150,- EUR a povinnosť uhradiť trovy disciplinárneho konania vo výške 1.114,39 EUR (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

3. Z odôvodnenia správneho súdu vyplýva, že správny súd predtým, ako pristúpil k vecnému prieskumu správnej žaloby, skúmal splnenie procesných podmienok konania a dospel k záveru, že žalobca nemá aktívnu legitimáciu na jej podanie, preto správnu žalobu podľa § 98 ods. 1 písm. e/ SSP odmietol ako správnu žalobu podanú zjavne neoprávnenou osobou.

4. Z koncepcie správneho súdnictva, ktorá je zrejماً z § 2 ods. 2 SSP a vo vzťahu k správnym žalobám osobitne aj z ust. § 177 ods. 2 SSP je zřejmé, že úlohou správneho súdu je poskytovať ochranu subjektívnym právam a právom chráneným záujmom fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Základom tejto koncepcie je článok 46 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

5. Na uvedený záver nadväzuje aj vymedzenie subjektu žalobcu v § 178 ods. 1 SSP. Žalobcom môže byť len fyzická alebo právnická osoba, u ktorej musia byť kumulatívne splnené dve podmienky:

- postavenie účastníka v administratívnom konaní, v ktorom bolo vydané žalované rozhodnutie alebo opatrenie orgánu verejnej správy,
- tvrdené ukrátenie na subjektívnych právach spojené s vydaním žalovaného rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy.

6. Z uvedeného vyplýva, že nie každý účastník administratívneho konania je oprávnený na podanie správnej žaloby, ale len taký účastník administratívneho konania, ktorý tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bol rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátený na svojich právach alebo právom chránených záujmoch. Tomu zodpovedá aj ust. § 61 písm. a/ SSP, v ktorom je vymedzené, že žaloba je procesný úkon, ktorým fyzická alebo právnická osoba uplatňuje právo na súdnu ochranu porušeného alebo priamo dotknutého práva, alebo právom chráneného záujmu.

7. Výnimkou, kedy správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv a záujmov, je správna žaloba prokurátora a iného subjektu výslovne oprávneného zákonom (§ 177 ods. 2 SSP). Iným subjektom je napríklad zainteresovaná verejnosť, alebo subjekty v zmysle § 41 ods. 11 zákona č. 292/2014 Z. z. o príspevku poskytovanom z európskych štrukturálnych a investičných fondov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Osobitnej povahy uvedených žalobcov zodpovedá definícia žaloby v § 61 písm. b/ a c/ SSP. Správna žaloba prokurátora smeruje k uplatňovaniu ochrany zákonnosti a správna žaloba zainteresovanej verejnosti smeruje k ochrane verejného záujmu v oblasti životného prostredia.

8. Správny súd uviedol, že žalobca v prejednávanej veci nie je prokurátorom, nie je zainteresovanou verejnosťou a oprávnenie na podanie správnej žaloby mu nevyplýva ani z iného osobitného predpisu. Je nepochybné, že žalobca bol účastníkom administratívneho konania ako navrhovateľ disciplinárneho konania proti súdnemu exekútorovi - ďalšiemu účastníkovi konania, a týmto svojim návrhom realizoval svoje verejnomocenské oprávnenie vyplývajúce z ust. § 223 ods. 2 Exekučného poriadku. Napriek tomu, že žalobca bol účastníkom administratívneho konania, absentuje u neho splnenie druhej podmienky podľa § 178 ods. 1 SSP, ktorej splnenie sa kumulatívne vyžaduje pre aktívnu legitimáciu na podanie správnej žaloby, a to, že rozhodnutím žalovaného bol žalobca ukrátený na svojich subjektívnych

právach alebo právom chránených záujmoch. Rozhodnutie, ktoré bolo vydané v disciplinárnom konaní neovplyvnilo právnu pozíciu žalobcu a ani nespôsobilo zmenu jeho vlastného právneho postavenia. Uvedeným záverom správneho súdu zodpovedá aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. PLz. ÚS 1/2012 zo dňa 27.06.2012, ako aj uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 242/2011 zo dňa 09.06.2011, I.ÚS 166/2011 zo dňa 09.06.2011, II.ÚS 259/2011 zo dňa 04.07.2012 a IV.ÚS 228/2011 zo dňa 02.06.2011 a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo vzťahu, ku ktorým Ústavný súd rozhodoval.

9. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach dospel k záveru, že nestačí, aby žalobca bol účastníkom správneho konania, ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania napadnutým rozhodnutím, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak podľa ústavného súdu nie je založené na verejnej žalobe (*actio popularis*), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené, a aspoň potenciálne možné. Samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie. Ďalej podľa ústavného súdu článok 46 ods. 2 Ústavy SR posledná veta sa vzťahuje na situácie, keď zákonodarca obmedzí možnosť súdneho prieskumu správnych rozhodnutí určitého druhu. Práve z dôvodov uvedených v označených uzneseniach ústavného súdu sa správny súd odklonil od svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti, v rámci ktorej závery ústavného súdu neboli zohľadnené.

10. Správny súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne legitimovaný na podanie správnej žaloby. Napriek tomu, že bol účastníkom administratívneho konania, ktorého výsledkom bolo rozhodnutie žalovaného, ktorého súdneho prieskumu sa žalobca domáhal, nebol v tomto konaní postupom žalovaného a ani jeho výsledným rozhodnutím ukrátený na svojich subjektívnych právach alebo právom chránených záujmoch. Oprávnenie žalobcu na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania proti súdnemu exekútorovi je verejnomočenským oprávnením, ktoré nemožno zaradiť do sféry subjektívnych práv požívajúcich právnu ochranu v správnom súdnictve. Oprávnenie ministra spravodlivosti na iniciovanie disciplinárneho konania proti súdnemu exekútorovi nenesie znaky subjektívneho práva patriaceho fyzickej alebo právnickej osobe, zasiahnutím do ktorého subjektívneho práva by nastala nepriaznivá zmena v právnom postavení fyzickej alebo právnickej osoby. Uvedené iniciačné oprávnenie žalobcu bolo zachované, o čom svedčí prejednanie jeho návrhu na začatie disciplinárneho konania proti ďalšiemu účastníkovi žalovaným. Avšak výsledok takého uplatnenia verejnej moci žalobcu v podobe napadnutého rozhodnutia žalovaného nemožno preskúmať správnym súdom, pretože by sa tým poskytla právna ochrana oprávneniu žalobcu, ktorá mu v súlade s objektívnym právom nepatrí (§ 2, § 177 ods. 1, 2, § 178 ods. 1 SSP). Naopak v tejto súvislosti možno dať za pravdu konštatovaniu ďalšieho účastníka konania, že úlohou správneho súdnictva nie je ochrana „subjektívnych práv“ orgánov verejnej moci pred inými orgánmi verejnej moci.

11. Nič na tom nemení ani argumentácia žalobcu v podanej správnej žalobe nakoľko, ako už bolo uvedené, na podanie správnej žaloby je oprávnený len taký účastník disciplinárneho konania, ktorý sa domáha ochrany svojich subjektívnych práv, na ktorých bol ukrátený. To znamená, že správnu žalobu nemôže podať akýkoľvek účastník konania, najmä nie ten, ktorý nedisponuje takými subjektívnymi právami, ktoré by mohli byť porušené alebo ohrozené. Prosté postavenie žalobcu ako účastníka disciplinárneho konania preto nestačí. Žalobcovi nesvedčí aktívna žalobná legitimácia ani podľa § 177 ods. 2 SSP, pretože tak nestanovuje zákon. Jeho dedukcie a výklady ohľadom tohto oprávnenia nezodpovedajú pravidlu podľa citovaného ustanovenia, ktoré nie je možné vykladať neprímerane extenzívne, pretože ide o princíp, ktorého normatívne vymedzenie striktné požaduje výslovné oprávnenie zákonom. Právo disciplinárnej iniciatívy, tak ako ho vymedzuje Exekučný poriadok (§ 223), obsahovo nezodpovedá súčasnému výslovnému založeniu oprávnenia žalobcu na podanie správnej žaloby proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie. Žalobcove tvrdenie, že so zohľadnením judikatúry ESLP, (ktorú nekonkretizoval a neindividualizoval na daný prípad, čo správny súd nemôže urobiť za neho), ako aj zásady rovnosti zbraní a iných, musí mať minister spravodlivosti v pozícii účastníka disciplinárneho konania rovnaké prostriedky ochrany ako disciplinárne obvinený, tak zjavne nezodpovedá platnej právnej úprave.

II.

12. Sťažovateľ (minister spravodlivosti SR) podal proti rozhodnutiu správneho súdu kasačnú sťažnosť (ďalej aj ako „podaná kasačná sťažnosť“ alebo „kasačná sťažnosť žalobcu“), v ktorej sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „kasačný súd“) zrušil rozhodnutie správneho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Rozhodnutie správneho súdu napadol podanou kasačnou sťažnosťou v celom rozsahu z dôvodu podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku - súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa ustanovenia § 440 ods. 1 písm. j) Správneho súdneho poriadku - podanie bolo nezákonne odmietnuté.

13. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti poukázal na ustanovenia § 228d ods. 8, § 228d ods. 7 a § 225 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. a skonštatoval, že gramatickým výkladom vyššie citovaných ustanovení môžeme dospieť k záveru, že podľa Exekučného poriadku je správnu žalobu možné podať do 15 dní od doručenia rozhodnutia disciplinárneho senátu. Keďže rozhodnutie sa doručuje účastníkom konania, z logiky veci vyplýva, že tieto osoby sú teda aj oprávnené na podanie správnej žaloby. Zákon teda explicitne neoznačuje osoby oprávnené na podanie správnej žaloby, avšak aplikáciou jazykového a logického výkladu na zákonný text nesporne dôjdeme k dedukcii, že žalobu je oprávnený podať účastník disciplinárneho konania. Nakoľko účastníkom disciplinárneho konania je okrem exekútora aj navrhovateľ, ktorým môže byť aj minister spravodlivosti, analogicky sa aktívna legitimácia na podanie správnej žaloby aplikuje aj na osobu v postavení ministra spravodlivosti.

14. Žalobca ďalej poukázal na ustanovenie § 177 ods. 1 a ods. 2 Správneho súdneho poriadku a uviedol, že v prípade, ak budeme akceptovať za správnu premisu prezentovanú súdom o tom, že napádané rozhodnutie disciplinárnej komisie sa netýka subjektívnych práv fyzickej osoby - ministra spravodlivosti, inak povedané, minister spravodlivosti v prípade realizácie verejno-mocenského oprávnenia nemá subjektívne práva, tak z vyššie uvedených dôvodov musíme konštatovať, že správny súd žalobu nesprávne právne posúdil, a teda nezákonne odmietol. Správny súd v rozpore so zásadou „iura novit curia“ absolútne opomenul znenie ustanovenia § 177 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, ktoré umožňuje podať správnu žalobu prokurátorovi a iným osobitným zákonom oprávneným subjektom aj v prípadoch, ak nedošlo k porušeniu subjektívnych práv. Predmetné ustanovenie predstavuje výnimku, keď správna žaloba nesmeruje k ochrane subjektívnych práv.

15. V posudzovanom prípade Exekučný poriadok v ustanovení § 228d ods. 8 umožňuje podať účastníkom disciplinárneho konania správnu žalobu, z čoho je zrejmé, že boli naplnené podmienky aplikácie ustanovenia § 177 ods. 2 Správneho súdneho poriadku (požiadavka subjektu na to oprávneného zákonom), a teda minister spravodlivosti bol oprávnený prostredníctvom správnej žaloby žiadať preskúmanie zákonnosti disciplinárneho rozhodnutia. Sťažovateľ mal zároveň za to, že v prípade, ak osobu aktívne legitimovanú na podanie správnej žaloby označí osobitný predpis podľa ustanovenia § 177 ods. 2 Správneho súdneho poriadku, tak v súlade so zásadou lex specialis derogat legi generali sa na daný subjekt už neuplatňujú ďalšie podmienky procesnej aktívnej legitimácie stanovené v ustanovení § 178 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (účastník pôvodného konania a ukrátenie na subjektívnych právach). Prezentovaný výklad sťažovateľa podporuje aj členenie a usporiadanie jednotlivých zákonných ustanovení, kedy ustanovenie o zákonom splnomocnenom subjekte na podanie správnej žaloby (§ 177 ods. 2 Správneho súdneho poriadku) hierarchicky predchádza všeobecným ustanoveniam o žalobnej legitimácii (§ 178 ods. 1 Správneho súdneho poriadku). Vzhľadom k uvedenému mal správny súd konať s ministrom spravodlivosti ako so žalobcom, bez skúmania ďalších podmienok konania vo vzťahu k aktívnej žalobnej legitimácii.

16. I napriek argumentačnej línii prezentovanej vyššie sťažovateľom, kedy podľa právneho názoru žalobcu v posudzovanom prípade nebolo potrebné preukazovať porušenie alebo ohrozenie subjektívnych práv, je žalobca toho názoru, že minister spravodlivosti v postavení účastníka konania v disciplinárnom konaní je aj napriek výkonu svojich verejno-mocenských oprávnení nositeľom subjektívnych práv a povinností. Podľa právnej teórie subjektívne právo je objektívnym právom garantovaná možnosť subjektom práva konať v právnom vzťahu určitým spôsobom. Objektívne právo tak subjektom dáva

možnosť realizovať svoje právom uznané záujmy podľa vlastnej vôle a v nevyhnutnom prípade ich právne presadiť. Vo svetle uvedeného, ak Exekučný poriadok umožňuje podať ministrovi spravodlivosti disciplinárny návrh, je nutné považovať túto možnosť za výkon jeho subjektívneho práva reprezentujúceho právom chránený záujem na riadnom výkone funkcie exekútora a s tým súvisiacim dodržiavaním zákonitosti, profesijnej etiky a odbornosti výkonu tohto povolania. Znamená to, že ak zákon dáva ministrovi spravodlivosti právo disciplinárnej iniciatívy, tak tomuto právu zodpovedá aj náležitá ochrana a možnosť jej uplatnenia v právnom štáte. Uvedené je priamo garantované aj Ústavou Slovenskej republiky, ktorá vo svojom článku 46 ods. 1 dáva záruku, aby sa každý mohol domáhať svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Uvedená ústavná garancia bola však v danom prípade porušená, keďže správny súd odňal ministrovi spravodlivosti možnosť domáhať sa uplatnenia svojho práva v jeho konečnej podobe.

17. Podľa sťažovateľa je tiež potrebné dodať, že minister spravodlivosti vystupuje v disciplinárnom konaní ako jeden z účastníkov konania a s disciplinárne obvineným nie je vo vzťahu nadriadenosti prípadne podriadenosti, a preto by mal mať k dispozícii aj rovnaké procesné prostriedky obrany a ochrany. Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa všeobecné ustanovenia predpisov trestného práva aplikujú aj na prípady tzv. správneho trestania (konanie o správnom delikte, disciplinárne konania pred správnym orgánom a. i.). V tom prípade, má aj minister spravodlivosti ako účastník konania pred disciplinárnym senátom svoje subjektívne práva ako napr. právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, odôvodnenie rozhodnutia. V prípade, ak rozhodnutie disciplinárneho senátu trpí vadami, napr. ak odôvodnenie rozhodnutia disciplinárneho senátu je nejasné a nezrozumiteľné, nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom disciplinárneho konania, opäť je možné hovoriť o porušení subjektívnych práv účastníka disciplinárneho konania.

III.

18. Žalovaný orgán verejnej správy sa k podanej kasačnej sťažnosti napriek výzve súdu nevyjadril.

IV.

19. Účastník konania sa k podanej kasačnej sťažnosti vyjadril listom z 27. marca 2019 a uviedol, že považuje rozhodnutie správneho súdu za vecne právne, vychádzajúce z platného právneho stavu a navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

V.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd (§ 11 písm. g/ S.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s § 455 S.s.p. a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu (sťažovateľa) nie je dôvodná.

21. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

22. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

23. Podľa § 6 ods. 1 SSP správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

24. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

25. Podľa § 177 ods. 2 SSP ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

26. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

27. Podľa § 178 ods. 2 SSP prokurátor môže podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak orgán verejnej správy nevyhovel jeho protestu a nezrušil ním napadnuté rozhodnutie alebo opatrenie.

28. Podľa § 178 ods. 3 SSP zainteresovaná verejnosť je oprávnená podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak tvrdí, že tým bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

29. Podľa § 194 ods. 1 SSP správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie.

30. Podľa § 194 ods. 2 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

31. Kasačný súd má za to, že zo zbežného porovnania demonštrovanej právnej úpravy možno uzavrieť, že posudzované ustanovenia zákona č. 233/1995 Z. z. neobsahujú osobitnú úpravu na podanie správnej žaloby v zmysle ustanovenia § 177 ods. 2 in fine SSP. Ide len o všeobecné znenie právnej úpravy, týkajúcej sa možnosti preskúmania rozhodnutia alebo opatrenia orgánu verejnej správy v správnom súdnictve, aká sa vyskytuje aj v iných právnych predpisoch. Nepredstavuje tak lex specialis vo vzťahu k všeobecnej úprave aktívnej procesnej legitímácie, ako sa nesprávne domnieva sťažovateľ.

32. Možno preto uzavrieť, že pre naplnenie znenia § 177 ods. 2 SSP in fine je potrebné, aby bol v právnom predpise uvedený identifikovateľný subjekt, ktorý je na podanie všeobecnej správnej žaloby oprávnený. Nestačí všeobecná formulácia, že proti rozhodnutiu možno podať správnu žalobu (resp., že rozhodnutie je preskúmateľné súdom podľa osobitného predpisu) bez výslovného uvedenia subjektu na to oprávneného.

33. V otázke ukrátenia na subjektívnych právach žalobcu možno poukázať na doterajšiu ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3SŽi/1/2011, 3SŽi/10/2009, 5SŽi/2/2011, 6SŽi/2/2011, 5SŽi/19/2012, 8SŽi/21/2012), ktorá prešla aj následným testom ústavnosti viacerými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. I. ÚS 166/2011, IV. ÚS 143/2012, IV. ÚS 242/2011, II. ÚS 259/2011, IV. ÚS 228/2011). Išlo o rozhodnutia týkajúce sa správnej žaloby, ktorú podal subjekt, ktorý podal návrh na prejednanie priestupku. Čiže ide o obdobný subjekt, ako je v prejednávanom prípade, a teda navrhovateľ disciplinárneho konania, a preto je táto ustálená judikatúra analogicky aplikovateľná aj na prejednávaný prípad. Pre úplnosť kasačný súd v nasledujúcom bode cituje aj doktrínálne závery pre oblasť správneho súdnictva.

34. Podľa názoru kasačného súdu tak správny súd svojím postupom naplnil všetky princípy správneho súdneho konania, rozhodoval v súlade s platnou právnou úpravou a ustálenou judikatúrou.

35. Nositeľom subjektívnych práv je konkrétna fyzická alebo právnická osoba a nie funkcia ministra spravodlivosti, preto sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľa, že bol ukrátený na jeho

subjektívnych právach. Predmetom tohto súdneho konania nebolo to, či ministerka spravodlivosti vykonáva svoju právomoc, či je vo vzťahu nadriadenosti a podriadenosti s exekútormi, otázky dozoru, či dohľadu, ale to či má na podanie takejto žaloby aktívnu procesnú legitímáciu. Zásady správneho trestania vyplývajúce z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktoré poukazuje žalobca sa týkajú predovšetkým osoby obvineného. Právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania, odôvodnenie rozhodnutia však boli dodržané, keďže žalobcovi boli dané na vedomie všetky podania druhého účastníka konania, mal k dispozícii všetky zákonom stanovené prostriedky v predmetnom konaní a rozhodnutie správneho súdu bolo riadne odôvodnené. To, že sa s ním žalobca nestotožňuje neznamena, že nebolo vydané v súlade so zákonom. Argumentácia správneho súdu o nedostatku aktívnej procesnej legitímácie ministra spravodlivosti sa nezakladala na jeho verejno-mocenskom postavení, ale tom, že napadnutým disciplinárnym rozhodnutím nebol ukrátený na svojich subjektívnych právach, tak ako je to v prípade navrhovateľa priestupkového konania, ktorý tiež nemá aktívnu procesnú legitímáciu na podanie správnej žaloby voči rozhodnutiu o priestupku a na tom, že podľa ustanovenia § 177 ods. 2 Správneho súdneho poriadku nie je osobitným subjektom na podanie správnej žaloby.

36. Na základe vyššie uvedeného námietky žalobcu v podanej kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako nedôvodné, a preto kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu proti uzneseniu správneho súdu podľa ustanovenia § 461 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

37. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý nemal v konaní o kasačnej sťažnosti úspech, nárok na náhradu trov kasačného konania voči žalovanému orgánu verejnej správy nepriznal (ustanovenie § 467 ods. 1 Správneho súdneho poriadku v spojení s ustanovením § 167 ods. 1 SSP a contrario). Žalovanému orgánu verejnej správy kasačný súd nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, keďže to nemožno spravodlivo požadovať (ustanovenie § 467 ods. 1 SSP v spojení s ustanovením § 168 SSP).

38. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.